

Играчите застанаха единъ срещу другъ и едновременно почнаха.

Джбакътъ чевръсто застѣпва срещу Христина. Тя се затича леко на пръсти и го замина. Двамата се изгледаха отъ глава до крака и заиграха единъ срещу другъ. Христина размаха кърпата, изви като лебедъ бѣлата си шийка и грациозно се понесе въ вихъра на веселата игра.

Джбакътъ пъкъ съвсемъ бѣше се забравилъ. Съ ржце небрежно кржстосани отдире, той подскачаше като еленъ, заставаше съ чудни движения срещу противницата си и заситняваше, та сякашъ се поколваше на едно мѣсто. После, като отърсваше глава да окапе едрия потъ, що обливаше лицето му, той правѣше движения, като че ще скочи

назадъ. Христина, която дебнѣше всѣка негова стѣпка, излека и на пръсти потичваше напредъ. Джбакътъ полека-лека се отдалечаваше и неусѣтно я увличаше по себе си, сякашъ се шегуваше. Едно надмощие личеше въ всѣко негово движение. Христина се мжчеше съ всички сили да победи, ала следъ едночасова борба се спрѣ от малѣла и запъхтѣна. И като отри потта отъ лицето си, едвамъ продума уморена :

— Не мога вече... Надигра ме!... И единъ страшенъ срамъ щѣше да я разплаче.

— Надигра ме, признавамъ, — повтори като на себе си тя. Изпотениятъ гайдаръ престана да свири.

Джбакътъ направи последенъ скокъ и, сжщо запъхтѣнъ и уморенъ, спрѣ.

Въ навалицата избухна веселъ смѣхъ.

(Изъ разказа „Вѣтрната мелница“)

Елинъ Пелинъ